

Capitolul 16

Capitolul 16

Învierea; legătura restabilită între Isus și rămășiță

Ultimul capitol este divizat în două părți – fapt care a dat naștere chiar la întrebări cu privire la autenticitatea versetelor 9-20. Prima parte a capitolului (versetele 1-8) descrie finalul istorisirii în restabilirea acelui lucru pe care l-am văzut pe parcursul întregii Evanghelii – relațiile profetului lui Israel și ale Împărăției cu poporul (sau cel puțin cu rămășița poporului ales). Ucenicii, și Petru, pe care Domnul îl recunoaște în mod individual (cu adevărat prin har, datorită lepădării lui), trebuiau să meargă să-L întâlnească în Galileea, așa cum le spusese. Acolo a fost restabilită legătura între Isus înviat și cei sărmani ai turmei care-L așteptau (doar aceștia fiind recunoscuți ca popor înaintea lui Dumnezeu). Femeile nu spun nimic celorlalți. Mărturia lui Hristos înviat a fost încredințată doar ucenicilor Săi, acestor galileeni disprețuiți. Teama a fost mijlocul folosit de providența lui Dumnezeu pentru a le împiedica pe femei să vorbească despre acest lucru, așa cum ele în mod natural ar fi făcut-o.

Mesajul trimis prin Maria Magdalena; însărcinarea ucenicilor cu privire la orice făptură

Versetele 9-20 constituie o altă mărturie. Ucenicii nu apar aici ca o rămășiță aleasă, ci caracterizați de necredința specifică omului. Mesajul este trimis lumii întregi. Maria Magdalena, mai înainte posedată de șapte demoni – sclavă absolută a acestei puteri înspăimântătoare – este folosită pentru a comunica învierea Sa însoțitorilor lui Isus. După aceea El Însuși li Se arată și le dă însărcinarea (versetele 12-15). Le spune să meargă în toată lumea și să predice evanghelia oricărei făpturi. Nu mai este acum vorba în mod specific de evanghelia împărăției. Oricine în lume credea și se alătura lui Hristos prin botez avea să fie mântuit; cel care nu credea urma să fie condamnat. Era o chestiune de mântuire sau de condamnare – cel care credea era mântuit, iar cel care refuza mesajul era condamnat. Mai mult, dacă cineva era convins de adevăr, însă refuza să se unească cu ucenicii mărturisind pe Domnul, situația sa era cu atât mai gravă. Prin urmare este spus: „**Cel care crede și este botezat**”. Semne ale puterii aveau să-i însoțească pe cei credincioși, iar aceștia din urmă aveau să fie păziți de puterea vrăjmașului.

Semne ale puterii care biruiește pe cea a vrăjmașului; proclamarea harului către toți oamenii

Primul semn trebuia să constituie stăpânirea lor asupra duhurilor rele; cel de-al doilea, dovada acelui har care se întindea dincolo de limitele înguste ale lui Israel, adresându-se întregii lumi. Ei aveau să vorbească în felurite limbi. În afară de aceasta, în ce privește puterea vrăjmașului în a le face rău, veninul șerpilor și otrava urmau să nu aibă nici un efect asupra lor, iar bolile trebuiau să se supună autorității lor. Într-un cuvânt, totul trebuia să însemne răsturnarea puterii pe care vrăjmașul o avea asupra omului, precum și proclamarea harului către toți oamenii.

Înălțarea lui Hristos la tronul puterii; sfera de slujire a ucenicilor

După ce le-a dat astfel însărcinarea, Isus Se înalță la cer și Se așează la dreapta lui Dumnezeu – locul de unde puterea Sa avea să iasă pentru a binecuvânta, și de unde El Se va întoarce pentru a-i pune pe cei sărmani ai turmei în posesia împărăției. Între timp ucenicii ocupă locul Său lărgind sfera slujirii lor până la marginile pământului; iar Domnul întărește cuvântul lor prin semnele care-i însoțeau.

Subiectul principal al Evangheliei după Marcu

S-ar putea crede că am zăbovit prea puțin asupra suferințelor lui Hristos prezentate în cele ce-am scris despre această Evanghelie. Acest subiect nu poate fi niciodată epuizat; el este la fel de vast ca Persoana și lucrarea lui Hristos. Binecuvântat să fie Dumnezeu pentru aceasta! În Luca avem mai multe detalii, iar eu am urmat ordinea de gânduri pe care Evanghelia a așezat înaintea mea; și impresia mea este că, în ce privește răstignirea lui Hristos, evanghelistul are în vedere împlinirea slujirii Sale. Subiectul său principal este Profetul. El a trebuit să-l relateze istoria până la sfârșit, iar noi posedăm, într-o scurtă istorisire, o cu totul completă imagine a evenimentelor care marchează sfârșitul vieții Domnului – imagine a ceea ce El trebuia să îplinească în rolul de Slujitor al Tatălui Său. Această ordine a Evangheliei am urmărit-o.